

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Commentarius Secundus In Octo Libros Physicorum Aristotelis

Crespin, François

Bruxellæ, 1652

V. In quo extremorum subjectetur unio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95369)

CVII. Objicies tamen, 1°. ex P. Poncio: similia sunt per duas relationes, unam in uno, aliam in alio extremorum existentes, similia (& idem est de Relationibus Patris & Filii diversæ speciei); ergo etiam materia & forma sunt per duas uniones, unam in uno, aliam in alio extremorum existentes, unitæ.

CVIII. Respondeo negando consequentiam; est enim lata disparitas, quod uniones sint duæ entitates Physicæ, non verò relationes, sed duæ denominationes extrinsecæ, ab uno, vel diversis conceptibus, pro quo vide dicta in Logica Disp. de Relatione: deinde causa & effectus dicunt etiam duas Relationes extrinsecas; non tamen duas entitates Physicas actionis & passionis, in quibus fundantur, realiter distinctas; sed unam indivisibilem Physicæ, ut supra monuimus; ergo similiter, licet extrema dicant duas relationes, uniti scilicet subjecti ad terminum, & uniti termini ad subjectum; non tamen dicunt duas entitates Physicas unionis, in quibus fundentur, realiter distinctas; sed una indivisibilis Physicæ sufficit. aliter ad hoc argumentum.

Respondet P. Arriaga, videlicet, dato quod relatio sit realiter distincta antè intellectum à fundamento & termino, duo similia secundum exigentiam naturalem penetrata referri unâ relatione; loco dūta, duplici, quia idem non potest simul esse in pluribus locis adæquatis; verum hæc solutio non placet, 1°. quia cū relatio fundamenti eodem modo sit ad terminum dissitum (ut patet,) quo unio subjecti ad terminum penetratum, unica esse poterit ad terminum dissitum, si unica esse possit ad penetratum: 2°. penetratio non est relatio similitudinis, ergo non potest supplere effectum formalem relationis similitudinis alterius extremi, quod facere deberet, ut patebit consideranti: deinde respondebit P. Poncius duas relationes non ideo esse necessarias, quia fundamentum & terminus sunt in diversis locis, sed quia non est ratio, cur in uno potius sit illa unica relatio, quàm in alio; ad quod non extenditur solutio Arriagæ.

CIX. Objicies 2°. unica unio subjectari non potest in utroque extremo; sed id est necessarium, ergo, &c. Probatur minor, quia utrumque extremum debet per unionem intrinsecè perici, ergo, &c.

CX. Respondeo, transeat major, nego minorem, ad ejus probationem, admissio antecedente, nego consequentiam; nam materia per creationem suam & animam rationalem, & humanitas per personalitatem Verbi, intrinsecè perficiuntur, licet in ipsis non subjectentur; ad hoc enim ut unum ab alio perficiatur, non est necessaria sustentatio, sed sufficit intima adhæsiō, quæ nihil aliud est, quàm unio ad alterum non sustentans, sive quod non sit subjectum sustentationis: nec refert, quod hunc conceptum tradamus per negationem, quia notitiam intimæ adhæsiōis; & voces sufficientes non habemus, quibus illam per positivum conceptum exprimamus: unde ad probationem minoris, concedo antecedens intellectum de utroque extremo perfectibili; nam unio hypostatica, intrinsecè quidem utrumque extremum afficit, non tamen Verbum perficit; quia cū sit infinitè perfectum, non est ulterius perfectibile.

CXI. Dixi transeat; quia sicut potest (ex dicendis infra) idem effectus pendere à duabus causis totalibus totalitate effectus; ita eadem forma in

duobus subjectis totalibus totalitate formæ subjectari potest.

D V B I V M V.

In quo extremorum subjectetur unio.

R E S O L U T I O.

CXII. **D**ico unio, sive generatio sine termino genito realiter à se distincto, siveeductio formæ, subjectatur in materia sola. ita P. Rubius libro 20. Phyl. q. 6. Murcia, Comptonus, &c. contra PP. Suarez, Scotum, Richardum, Henricum, Complut. nostros, Ioan. à S. Thoma, &c.

CXIII. Probatur, quia, ut dubio præcedenti diximus, istæ actiones sunt essentialiter in materia; & est Aristotelis 1°. de generatione textu 24°. ubi dicit non formari, sed materiam esse subjectum generationis, ergo, &c.

CXIV. Objicies: in homine non est ratio, cur potius unio, ac per consequens generatio, sit materialis, quàm spiritualis; sed si spiritualis, non potest subjectari in materia, ergo, &c. Probatur major, quia sicut anima rationalis incorporea & spiritualis, potest uniri per unionem corpoream & materialem subjectatam in materia; ita materia corporea & materialis, potest uniri per unionem incorpoream & spiritualement subjectatam in anima rationali, ergo, &c.

CXV. Respondeo negando majorem, & assigno majorem rationem (contra Suarem Metaphysicæ Disputatione 15^a. sectione 3^a. num. 11°. & alios, quos citavimus dubio 2°. Resolutione 1^a) quod illa generatio, siveeductio, sit materialis, ac proinde debeat esse subjectata in materia, 1°. quia cū parentes non videantur producere posse per instrumentum corporeum, uti est semen, aliquid purè spirituale, qualis alioqui esset, non apparet quomodo homo hominem generaret: 2°. quia est loco unionis non actionis, quæ cum subjectari deberet in utroque extremo, quia non est potior ratio, cur subjectetur in uno, quàm in alio (ut dubio præcedenti vidimus) & alterum sit materiale, esset materialis, quia materiale est malum respectu spiritualis, & spirituale bonum; malum verò ex quolibet defectu, bonum ex integra causa; unde materialis unio, ubi partiale tantum subjectum materiale; spiritualis tantum, ubi est integrum & totale subjectum spirituale; nisi localiter extensa haberet partes extra partes, juxta dicta in Logica Disp. 2. de quant. num. 100. quæ patent ex communi modo loquendi de homine; ille enim ab omnibus simpliciter dicitur materialis, quia inadæquatè materia; & à nemine simpliciter spiritualis, quia non est adæquatè spiritus. Hinc

CXVI. Colliges spirituale negare concomitantem omnem dependentiam à subjecto materiali, non autem materiale omnem dependentiam ab omni subjecto spirituali.

D V B I V M VI.

An totum distinguatur realiter à partibus & unione conjunctim sumptis.

CXVII. **D**ixi à partibus & unione conjunctim sumptis, & non à partibus unitis simul sumptis (in quo plerique falluntur; quia cum veritas prædicationis sumatur penes identitatem rectorum, & unitum